

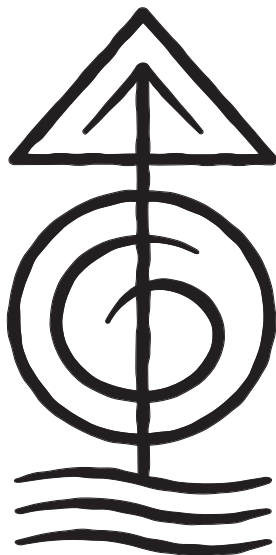
MAGISTERIUM

FØRSTE BOG

JERN
PROVEN

HOLLY BLACK CASSANDRA
CLARE

★ ★
Alvilda
★

MAGISTERIUM 1: JERNPRØVEN

er oversat fra engelsk efter

MAGISTERIUM: THE IRON TRIAL

af Mette Skot Perschke

Tekst © 2014 Holly Black and Cassandra Claire LLC

Illustrationer © 2014 Scott Fischer

Published in agreement with the authors, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.

First published in 2014 by Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Astrid Heise-Fjeldgren

Omslag: Tobias Frost/Imperiet med illustration af Scott Fischer

Bogen er sat med Goudy Catalogue Com og BarcelonaEF af Sara Mille Jessen

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771054194

www.alvilda.dk

TIL SEBASTIAN FOX BLACK,
OM HVEM INGEN HAR SKREVET
TRUENDE BUDSKABER I IS.

↑≈△◎

PROLOG

Manden, der langsomt kæmpede sig op ad den hvide gletsjer, lignede på afstand en myre, der besteg en middagstallerken. Den fattige by La Riconadas spredte skure lå som små prikker langt under ham. Vinden tog til, jo højere op han kom, og blæste sne i ansigtet på ham, så hans fugtige sorte hår frøs til is. På trods af sine snebriller måtte han knibe øjnene sammen mod lyset fra solnedgangen.

Men manden var ikke bange for at falde, selv om han ikke brugte sikringsliner, kun klatrejern og en isøkse. Hans navn var Alastair Hunt, og han besad magernes magiske kraft. Mens han klatrede, formede han den frosne overflade, så der hele tiden dukkede fremspring op til hans hænder og fødder.

Da han omsider nåede hulen halvvejs oppe ad gletsjeren, var han stivfrossen og fuldkommen udmattet. Det drænede hans kræfter at bruge magi uafbrudt i længere tid. Alligevel havde han ikke povet at sætte farten ned.

Hulen åbnede sig som en mund midt på bjerget og kunne

hverken ses oppe- eller nedefra. Han trak sig ind gennem åbningen, tog en dyb, raspende indånding og forbandede sig selv for ikke at være nået frem før, for at have ladet sig narre. I La Riconada havde indbyggerne set eksplosionen og hvisket om, hvad det sære syn kunne betyde – ilden i isen.

Ilden i isen. Det måtte være et nødsignal ... eller et angreb. Hulen var fuld af magere: De, der var for gamle eller for unge til at kæmpe, de sårede og de syge – og mødre til meget små børn, der ikke kunne efterlades. Såsom Alastairs egen kone og søn. De var blevet gemt af vejen her på et af jordens mest afsidesliggende steder.

Mester Rufus havde hævdet, at de ellers ville være for sårbare, og Alastair havde troet ham. Men da Dødens Fjende ikke var dukket op på slagmarken for at stå ansigt til ansigt med magernes mester – makar-pigen, som de satte al deres lid til – var det gået op for Alastair, at mester Rufus havde taget fejl. Han havde skyndt sig til La Riconada, så hurtigt han kunne, havde fløjet det meste af vejen på ryggen af en luft-elemental. Derfra var han fortsat til fods, for Fjendens kontrol over elementerne var uforudsigelig og stærk.

Lad dem være uskadte, tænkte han ved sig selv, da han trådte ind i hulen.

Der burde være barnegråd, lavmælt, nervøs snak og en summen af tilbageholdt magi. Men han kunne kun høre vinden. Hulevæggene bestod af hvid is, hist og her med røde og brune fordybninger, hvor varmt blod varf smeltet igennem. Alastair trak sine snebriller af og smed dem på gulvet, mens han masede sig gennem passagen. Han forsøgte med sine sidste kræfter at lægge en dæmper på sin uro.

Hulevæggene glødede med et uhyggeligt, selvløsende skær. Det var det eneste lys, og det var formentlig derfor, han snublede

over det første lig og nær var faldet på knæ. Alastair trak sig tilbage med et råb, men skar ansigt, da ekkoet råbte tilbage. Den faldne mager var brændt til ukendelighed. Hun bar et læderarmbånd med et stort stykke hammerslået kobber, hvilket kun kunne betyde, at hun var andetårsstuderende på Magisterium. Hun havde kun været tretten år gammel.

Du burde efterhånden have vænnet dig til døden, sagde han til sig selv. De havde været i krig mod *Fjenden* i ti år nu, men det føltes indimellem som hundrede. Til at begynde med havde det virket absurd, da en ung mand satte sig for at overvinde døden. Også selv om han var en af makarierne. Men i takt med at *Fjendens* magt tog til, og hans hær af kaos-ramte voksede, var truslen blevet mere og mere alvorlig. Og nu var den kulmineret i denne ubarmhjertige nedslagtning af hjælpeløse og uskyldige mennesker.

Alastair rettede sig op og trådte længere ind i hulen i sin desperate søgen efter ét bestemt ansigt. Han tvang sig til at gå forbi ligene af de ældre mestre fra Magisterium og Konsilium, venners og bekendtes børn og magere, der var blevet såret i tidligere slag. Blandt dem lå forvredne lig af de kaos-ramte. Deres rullende øjne var formørkede for altid. Selv om magerne havde været uforberedte, måtte de alligevel have kæmpet bravt, når så mange af *Fjendens* krigere var faldet. Med rædslen kværnende i maven og følelseløse fingre og tæer vaklede Alastair videre ... indtil han fik øje på hende.

Sarah.

Han fandt hende liggende allerbagest ved en mælkehvid mur af is. Hendes øjne var åbne, stirrende, men så ingenting. Hendes iriser var matte, og øjenvipperne kantede af is. Han bøjede sig ned og strøg let over hendes kølige kind med finger-spidserne. Han gispede, og hans hulken skar gennem luften.

Men hvor var deres søn? Hvor var Callum?

Sarah havde stadig en dolk i den ene hånd. Hendes talent havde været at forme malmårer fra jordens dyb, og hun havde, på sit sidste år på Magisterium, selv konstrueret dolken. Den havde et navn. *Semiramis*. Alastair vidste, at Sarah havde elsket sit våben. *Hvis jeg skal dø, vil jeg dø med mit eget våben i hånden*, havde hun altid sagt til ham.

Han strøg hende igen over den kolde kind.

Et vræl fik ham til at snurre rundt. I hulen fuld af død og stilhed lød der nu et skrig.

Et barn.

Han vendte rundt og ledte febrilsk efter kilden til det spinkle vræl. Det lod til at komme fra et sted tættere på indgangen. Han stormede tilbage, snublede over lig, nogle så stivfrosne som statuer – indtil han så endnu et velkendt ansigt midt i blodbadet.

Declan. Sarahs bror, der var blevet såret, sidste gang de var i kamp. Han var tilsyneladende blevet kvalt af en særlig grusom form for luftmagi. Han var blålig i ansigtet, og hans øjne var blødsjudte. Hans ene arm lå strakt ud fra kroppen, og under den, beskyttet mod det iskolde hulegulv af et uldtæppe, lå Alastairs lille søn. Mens han forundret stod og stirrede på ham, åbnede drengen munden og udstødte endnu en svag, miavende lyd.

Som i trance bøjede Alastair sig ned og tog rystende af lettelse sit barn op. Drengen så på ham med store, grå øjne og åbnede igen munden for at skrike. Da tæppet gled til side, kunne Alastair se hvorfor. Barnets venstre ben hang i en unaturlig vinkel ud fra kroppen som en knækket gren.

Alastair forsøgte at påkalde sig jordmagien for at helbrede drengen, men havde kun kræfter til at lindre smerten en smule. Med hamrende hjerte svøbte han tæppet stramt om sin søn og

fandt igen vej gennem hulen til det sted, hvor Sarah lå. Han holdt barnet frem, som om hun kunne se ham, og lagde sig på knæ ved hendes lig.

“Sarah ...” hviskede han med grådkvalt stemme. “Jeg skal nok fortælle ham, at du døde for at beskytte ham. Jeg skal nok sørge for, at han husker dit mod.”

Hendes øjne stirrede på ham, tomme og matte. Han trykkede sin søn tættere ind til sig og rakte ud efter Semiramis. Idet han tog dolken fra hende, lagde han mærke til, at isen ved hendes hånd var sært skrammet, som om hun havde kradset i den med neglene, før hun døde. Men ridserne var for regelmæssige til at kunne være tilfældige. Da han bøjede sig over dem, gik det op for ham, at det var ord – ord, som hans elskede havde skåret i isen med sine sidste kræfter.

Ordene føltes som to hårde slag i maven.

DRÆB BARNET

KAPITEL ET

Callum Hunt var kendt af de fleste i sin lille hjemby i North Carolina, men ikke ligefrem for noget godt. Han var berygtet for at skræmme klassens vikarer med sine sarkastiske bemærkninger, og han var ekspert i at irritere inspektøren, gangvagterne og kantinedamen. Skolevejlederne, der i starten gerne ville hjælpe ham (den stakkels dreng havde jo trods alt mistet sin mor), endte med at ønske, at han aldrig ville vise sig på deres kontor igen. Det var ret ydmygende altid at være langsommere i replikken end en tolvårig.

Calls evindelige skulen, hans uglede, sorte hår og mistænksomme, grå øjne var et velkendt syn for hans naboer. Han kunne lide at stå på skateboard, men det havde taget ham lang tid at lære det. En hel del biler havde stadig buler efter hans første forsøg. Han blev ofte set stå og lure uden for vinduerne ved tegneseriebutikken, arkaden og spilbutikken. Selv borgmesteren kendte ham. Men det var også svært at glemme, at Callum under maj-paraden havde sneget sig forbi ekspedienten

i den lokale dyrehandel og stjålet en nøgenrotte, som ellers ville være endt som boaslange-foder. Han havde haft ondt af det stakels blinde og rynkede dyr, der virkede fuldkommen hjælpeløst – og havde så i retfærdighedens navn også befriet alle de hvide mus, der skulle have lidt samme skæbne.

Callum havde ikke regnet med, at musene ville gå i panik mellem fødderne på deltagerne i optoget – men mus er ikke særligt kvikke. Han havde heller ikke regnet med, at tilskuerne ville flygte fra musene – men mennesker er heller ikke særligt kvikke, hvilket Calls far forklarede ham, da det hele var overstået. Det var ikke Calls skyld, at optoget blev ødelagt, men alle – i særdeleshed borgmesteren – opførte sig, som om det var. Derudover havde Calls far tvunget ham til at levere nøgenrotten tilbage til butikken.

Calls far brød sig ikke om, at man stjal.

Ifølge ham var det næsten lige så slemt som at bruge magi.

↑ ≈ △ ○ @

Callum sad uroligt på den hårde stol foran inspektørens kontor, mens han spekulerede på, om han skulle i skole dagen efter, og hvis ikke, om nogen så ville savne ham. Han gennemgik igen og igen, hvordan han på utallige måder kunne fejle til *magernes prøve* – gerne så mindeværdigt som muligt. Hans far havde gennemgået mulighederne gentagne gange. *Tøm sindet for tanker. Eller koncentrer dig om noget helt andet end det, de uhyrer vil have. Eller fokuser på en andens prøve end din egen.* Call gned skinnebenet. Det havde gjort ondt i det den formiddag. Sådan var det indimellem. Jo højere han blev, jo mere ondt gjorde det. I det mindste ville det blive nemt nok at dumpe i den fysiske del af magernes prøve – hvad den så end gik ud på.

Han kunne høre andre børn i gymnastiksalen længere nede ad gangen. Deres gummisko pøb mod det blankpolerede trægulv, mens de råbte hånligt efter hinanden. Gid han bare for én gangs skyld kunne være med. Han var måske nok ikke lige så hurtig som de andre eller lige så god til at holde balancen, men han var fuld af rastløs energi. Han var fritaget fra idræt på grund af benet. Selv i de små klasser var gårdvagterne kommet hen til ham, når han løb, sprang eller klatrede i frikvartererne, og havde mindet ham om at sætte tempoet ned, før han kom til skade. Hvis han blev ved, ville de hente ham ind.

Som om det værste, der kunne ske, var, at man fik et par skrammer. Som om hans ben kunne få det værre.

Gennem skolens glasdøre kastede Call med et suk et blik på den kantsten, hans far snart ville parkere sin bil ud for. Ingen kunne tage fejl af den bil. En sølvfarvet Rolls-Royce Phantom fra 1937. Ingen i byen havde noget i den stil. Calls far havde en antikvitetsbutik på Main Street ved navn *Nu og Da*. Han elskede mere end noget andet at finde gamle, ødelagte ting og få dem til at se flotte og nye ud igen. Han måtte rode med bilen næsten hver weekend for at holde den kørende. Og han bad konstant Call om at vaske den og polere den med en underlig, gammel bilvoks, så den ikke rustede.

Rolls-Roycen fungerede upåklageligt ... i modsætning til Call. Han så ned på sine gummisko, som trommede mod gulvet. Når han som nu havde lange bukser på, kunne ingen se, at der var noget galt med hans ben, men det var tydeligt, så snart han rejste sig og begyndte at gå. Han var blevet opereret flere gange, siden han var spæd, og havde prøvet forskellige former for fysisk genoptræning. Men der var ikke noget, der hjalp. Han humpede stadig, når han gik, som om han prøvede at holde balancen på en båd i høj sø.

Da han var yngre, havde han leget, at han var pirat eller en modig sømand med træben, der var ved at gå ned med sit skib efter et langt søslag. Han havde leget pirat, ninja, cowboy og opdagelsesrejsende.

Men aldrig noget med magi.

Aldrig.

Han hørte en rumlende bilmotor og var ved at rejse sig – men gled irriteret ned på plads igen. Det var ikke hans far, bare en almindelig rød Toyota. Kort efter skyndte Kylie Myles – en af hans klassekammerater – sig forbi ham sammen med en lærer.

“Held og lykke med optagelsesprøven til balletkompagniet,” sagde miss Kemal til hende og begyndte at gå tilbage mod klasseværelset.

“Tak,” sagde Kylie og sendte så Call et underligt, vurderende blik. Kylie så *aldrig* på Call. Det var noget af det, der kendetegnede hende, ligesom hendes lyse, blanke hår og rygsækken med enhjørninger. Når de befandt sig på gangen samtidigt, gled hendes blik forbi ham, som om han var usynlig.

Det var endnu mere underligt og overraskende, at hun vinkede hurtigt til ham, før hun gik ud til Toyotaen. Han kunne se hendes forældre sidde på forsædet med ængstelige ansigtsudtryk.

Hun skulle vel ikke det samme sted hen som ham, skulle hun? Hun skulle vel ikke til jernprøven? Hvis hun skulle ...

Han skubbede sig op at stå. Nogen burde advare hende, hvis det var tilfældet.

Mange børn tror, det gør dem til noget særligt, havde Calls far sagt med tydelig afsky i stemmen. Og det samme gør deres forældre. Især i de familier, hvor magiske evner har været nedarvet gennem flere generationer. I familier, hvor magien næsten er

forsvundet, bliver et barn med magiske evner opfattet som en vej tilbage til magten. Men det er børnene uden magiske slægtninge, man skal have allermest ondt af. Det er dem, der tror, at det er som på film.

Det er overhovedet ikke som på film.

Med hvinende bremses parkerede Calls far i det samme Rolls-Roycen ved kantstenen uden for skolen og spærrede effektivt for Calls udsyn til Kylie. Call humpede hen til døren og gik udenfor, men da han nåede hen til sin fars bil, forsvandt familien Myles' Toyota rundt om hjørnet.

Han kunne altså ikke nå at advare hende.

“Call.” Hans far var steget ud af bilen og stod lænet op ad døren i passagersiden. Hans sorte manke – det var ham, Call havde sit viltre hår fra – var gråt i tindingerne, og selv om det var en varm dag, var han iført en tweedjakke med læderlapper på albuerne. Call tænkte tit på, at hans far lignede Sherlock Holmes i den gamle tv-serie. Det kom ofte bag på folk, at han ikke talte med britisk accent. “Er du klar?”

Call trak på skuldrene. Hvordan blev man klar til noget, der kunne ødelægge hele ens liv, hvis man gjorde noget forkert? Eller rigtigt i det her tilfælde. “Ja, det tror jeg.”

Hans far åbnede bildøren. “Godt. Sæt dig bare ind.”

Rolls'en var lige så pletfri indeni som udenpå. Call var overrasket over at se sine gamle krykker ligge på bagsædet. Han havde ikke haft brug for dem i årevis. Faktisk ikke siden han var faldet ned fra et klatrestativ og havde forstuvet anklen – på sit gode ben. Da Calls far satte sig ind i bilen og startede motoren, pegede Call på krykkerne og sagde: “Hvorfor ligger de der?”

“Jo mere svagelig du virker, jo større er sandsynligheden for, at de afviser dig,” sagde hans far alvorligt og så sig over skulderen, mens han styrede bilen væk fra parkeringspladsen.

“Jamen, det er jo snyd,” protesterede Call.

“Call, folk snyder for at *vinde*. Det er ikke snyd, hvis man prøver at tabe.”

Call lavede himmelvendte øjne og lod sin far tro, hvad han ville. Call havde absolut ikke tænkt sig at bruge krykkerne, medmindre det var absolut nødvendigt. Men han havde ikke lyst til at skændes om det, ikke i dag, ikke når hans far allerede havde ladet det ristede brød brænde på den morgen – hvilket han ellers aldrig gjorde – og havde snerret ad Call, fordi han brokkede sig over, at han skulle i skole bare for et par timer.

Nu sad hans far bøjet anspændt over rattet, fingrene på højre hånd var knuget om gearknoppen, og gearene blev skiftet med unødigt voldsomhed.

Call prøvede at koncentrere sig om de træer, de kørte forbi – bladene var begyndt at blive gule – og om det, han vidste om *Magisterium*. Første gang hans far så meget som nævnte mestrene, og hvordan de udvalgte sig deres lærlinge, havde han placeret Call i en af de store læderstole på sit kontor. Call havde efter et slagsmål i skolen haft en bandage om den ene albue og en flækket læbe og havde ikke været i humør til at høre efter. For øvrigt havde hans far set så alvorlig ud, at Call var blevet bange, og farens tonefald havde ikke gjort det bedre. Han havde lydt, som skulle han til at fortælle, at Call var blevet smittet med en uhelbredelig sygdom. Det viste sig, at sygdommen var hans slumrende magiske evner.

Call var krøbet sammen i stolen, mens hans far talte. Han var vant til at blive drillet. Hans ben gjorde ham til et oplagt offer blandt de andre børn, selvom det som regel lykkedes ham at slippe udenom. Den dag havde en flok store drenge trængt ham op i et hjørne bag skuret i nærheden af klatrestativet. De havde skubbet til ham og var kommet med de sædvanlige

fornærmelser. Callum havde fundet ud af, at de fleste trak sig tilbage, hvis han gav igen. Så han slog den største af drengene. Det havde været hans første fejltagelse. Kort efter havde de kastet ham omkuld på jorden. En af dem havde sat sig over skrævs på hans ben, mens en anden slog ham i ansigtet og prøvede at få ham til at sige undskyld og indrømme, at han var en latterlig krøbling.

“Jeg kan ikke gøre for, at jeg styrer for vildt, tabere,” havde Call sagt, lige før han besvimedede.

Han havde vist kun været væk et minuts tid, for da han åbnede øjnene, kunne han se drengene forsvinde i det fjerne. De stak af. Call kunne næsten ikke fatte, at hans flabede svar havde virket så godt.

“Ja,” sagde han og satte sig op. “Stik I hellere af!”

Så havde han set sig omkring og opdaget, at asfalten på legepladsen var revnet. Der var en lang spalte fra gyngerne til skuret – og den lille bygning var flækket midt igennem.

Han lå tilsyneladende midt i et mindre jordskælv.

Han havde syntes, det var det fedeste, der nogen sinde var sket. Hans far var ikke enig.

“Magiske evner ligger til nogle familier,” havde Calls far forklaret. “Det er ikke alle i familien, der er disponeret, men det ser ud til, at du har fået dem. Desværre. Det gør mig ondt, Call.”

“Spalten i jorden ... var det mig, der skabte den?” Call havde følt sig splittet mellem svimlende glæde og intens rædsel, men glæden var ved at få overtaget. Han havde fornemmet, hvordan det trak opad i hans mundvige, og han havde prøvet at få dem til at vende nedad igen. “Er det sådan, magerne gør?”

“Magere trækker energi fra elementerne ... jord, luft, vand, ild, ja, selv det store intet, der er kilden til den kraftigste og mest

grusomme magi af alle. Kaosmagien. De kan bruge magien til mange ting. Også til at flå jorden fra hinanden, ligesom du gjorde.” Hans far havde nikked for sig selv. “I begyndelsen, når magien viser sig for første gang, er den meget intens. Den er en rå kraft ... så den skal afbalanceres. En nyvækket mager skal igennem omfattende studier for at lære at håndtere den kraft. Unge magere har næsten ingen kontrol over deres magi. Men, Call, du må kæmpe imod. Og du må aldrig gøre brug af dine magiske evner igen. Hvis du gør, så kommer magerne og tager dig med til deres tunneler.”

“Er det der, Magisterium ligger? Under jorden?” havde Call spurgt.

“Begravet dybt nede, hvor ingen kan finde den,” havde hans far dystert svaret. “Der er ikke noget lys dernede. Ingen vinduer. Stedet er en labyrint. Du kan fare vild i hulerne, dø af sult og tørst, uden at nogen finder ud af det.”

Call slikkede sine pludseligt tørre læber. “Men du er da magiker, ikke?”

“Jeg har ikke brugt min magi, siden din mor døde. Og jeg vil aldrig gøre brug af den igen.”

“Tog mor dertil? Til tunnelerne? Gjorde hun?” Call var ivrig efter at høre noget om sin mor. Han vidste ikke særlig meget om hende. I et gammelt fotoalbum var der nogle få gulnede fotografier af en smuk kvinde med smukt sort hår og øjne i en farve, som han havde svært ved at beskrive. Han vidste af erfaring, at han ikke skulle stille sin far spørgsmål om hende. Han talte kun om Calls mor, når han var tvunget til det.

“Ja, det gjorde hun,” svarede han. “Og det var magien, der kostede hende livet. Når magere går i krig, hvilket de gør ret ofte, tager de sig ikke af, hvem det sender i døden. Og det er

endnu en grund til, at du ikke må tiltrække dig deres opmærksomhed.”

Den nat var Call vågnet med et skrig. Han havde drømt, at han var fanget under jorden, at den hobede sig op over ham, som blev han levende begravet. Uanset hvor meget han slog om sig, kunne han ikke få luft. Derefter havde han drømt, at han flygtede fra et uhyre lavet af røg og med øjne, der hele tiden skiftede farve i tusind hvirvlende, afskyelige nuancer ... men han kunne ikke løbe hurtigt nok på grund af sit ben. I drømmen måtte han trække det efter sig som en dødvægt, indtil han kollapsede med uhyrets varme ånde i nakken.

Nogle af de andre børn i Calls klasse var også mørkerædte, bange for uhyrer under sengen, zombier eller mordere med store økser. Call var bange for magere, og han var endnu mere bange for, at han måske var som dem.

Nu skulle han møde dem. De samme magere, som var skyld i, at hans mor var død, og at hans far sjældent lo og ikke havde særligt mange venner, men i stedet sad i det værkested, han havde indrettet ude i garagen, og reparerede ødelagte møbler, biler og smykker. Call mente ikke, at man skulle være et geni for at regne ud, hvorfor hans far var så besat af at få ødelagte ting til at fungere igen.

De susede forbi et skilt, der bød dem velkommen til staten Virginia. Landskabet lignede sig selv. Han vidste ikke, hvad han havde forventet, men han havde ikke været uden for North Carolina særligt mange gange. Når deres ture en sjælden gang førte dem uden for hjembyen Asheville, var det som regel for at tage til biltræf, hvor hans far byttede sig til reservedele, eller til loppemarkeder, hvor Call traskede rundt mellem bjerge af anløbent sølvtøj, baseball-kort i plastiklommer og sære, gamle udstoppede dyr, mens hans far købslog om et eller andet kedeligt.

Det slog Call, at han måske aldrig ville komme med til biltræf igen, hvis han bestod prøven. Det gav et sug i maven, og det løb ham koldt ned ad ryggen. Han gjorde sit bedste for at komme i tanke om planen, som hans far havde gennemgået med ham igen og igen. *Tøm sindet for tanker. Eller koncentrer dig om noget helt andet end det, de uhyrer vil have. Eller fokuser på en andens prøve end din egen.*

Han sukkede. Hans fars nervøsitet gik ham efterhånden på. Det skulle nok gå. Det var nemt nok at dumme sig til en prøve.

Bilen drejede fra hovedvejen ned ad en smal vej. På et enligt skilt prydet af en tegning af et fly stod: LUFTHAVNEN ER LUKKET GRUNDET RENOVERING.

“Hvor skal vi hen?” spurgte Call. “Skal vi ud at flyve?”

“Det håber jeg ikke,” mumlede hans far. Underlaget skiftede pludselig fra asfalt til grus. Bilen bumpede af sted, så Call måtte gribe fat i dørrammen for ikke at hamre hovedet op i taget. En Rolls-Royce var ikke skabt til at køre på grusveje.

Pludselig blev vejen bredere, og træerne stod med større afstand. De befandt sig på et stort ryddet område. Midt på pladsen var der en enorm hangar af bølgeblik. Foran den holdt omkring hundrede biler parkeret. Lige fra ramponerede pickuptrucks til biler næsten lige så smarte som deres, bare nyere. Call så forældre med børn – alle på hans alder – skynde sig hen mod hangaren.

“Jeg tror, vi er sent på den,” sagde Call.

“Godt.” Hans fars stemme lød alvorlig, men tilfreds. Han standsede bilen, steg ud og gjorde tegn til Call om at følge efter. Call var glad for at se, at hans far tilsyneladende havde glemte alt om krykkerne. Det var en varm dag, og solen brændte ned på ryggen af Calls T-shirt. Han tørrede sine

svedige håndflader af i buksebenene, mens de gik tværs over parkeringspladsen og ind i hangarens store, mørke indre.

Indenfor var alt kaos. Børn fór rundt, og deres stemmer gav genlyd i det enorme rum. Op ad den ene metalvæg var der monteret forskudte bænkerækker, der virkede underligt små i den storslåede hangar. Der var lavet x'er og o'er med lyseblåt tape på betongulvet.

I den modsatte ende, foran porten, som flyene engang var kørt igennem for at komme ud på startbanen, stod magerne.

KAPITEL TO

Der var kun en håndfuld magere, men det var, som om de fyldte hangaren med deres tilstedeværelse. Call vidste ikke, hvordan han havde forestillet sig, at de så ud. Han vidste, at hans far var mager, og han virkede ret almindelig, om end lidt gammeldags. Han havde vist regnet med, at de andre magere ville se mere særprægede ud. Måske med spidse hatte. Eller iført kåber med sølvstjerner. Han havde håbet, at en af dem havde grøn hud.

Til hans skuffelse så de helt normale ud. Der var tre kvinder og tre mænd, alle klædt i løstsiddende, langærmede, sorte tunikaer ud over bukser af samme lette materiale. De havde et bælte om livet og armbånd af læder og metal, men Call kunne ikke se, om der var noget særligt ved disse, eller om magerne blot bar dem for at se smarte ud.

Den højeste af magerne, en stor, bredskuldret mand med høgenæse og brunt, tjavset, gråsprængt hår, trådte frem og henvendte sig til familierne på bænkerækkerne.

“Velkommen til aspiranterne. Og velkommen til jer, deres

familier, på denne den mest betydningsfulde eftermiddag i jeres børns liv.”

Herligt, tænkte Call sarkastisk. De lægger i det mindste ikke pres på os.

“Ved alle, at børnene er her for at blive optaget på en skole for magi?” spurgte han stille.

Hans far rystede på hovedet. “Forældrene tror det, de gerne vil tro, og hører det, der passer dem. Hvis de drømmer om, at deres barn skal blive en dygtig atlet, tror de, at han eller hun bliver optaget på en eksklusiv sportsskole. Hvis de håber, at deres datter engang bliver hjernekirurg, så er det her for-for-for-studierne. Hvis de vil have, at deres søn skal blive en af verdens rigeste, tror de, at det her er en slags forberedende skole, hvor han kan gnubbe albuer med de rige og magtfulde.”

Mageren forklarede videre, hvordan eftermiddagen skulle forløbe, og hvor lang tid tingene ville tage. “Nogle af jer er kommet langvejsfra for at give jeres barn denne mulighed, og vi vil gerne give udtryk for vores taknemmelighed ...”

Call hørte ham, men han hørte også en anden stemme, en, der lod til at komme alle og ingen steder fra.

Når mester North er færdig med at tale, skal alle aspiranter rejse sig og gå op foran bænkerækkerne. Så kan jernprøven begynde.

“Hørte du det?” spurgte Call sin far, der nikkede. Call så rundt på de mange ansigter, der var vendt mod magerne, nogle forventningsfulde, nogle smilende. “Hvad med børnene?”

Mageren – Call gættede på, at han var mester North, hvis han skulle tro den kropsløse stemme – var ved at runde af. Call vidste, at han burde begynde at gå ned langs bænkerækkerne, fordi det ville tage ham længere tid end de andre. Men han ville gerne høre sin fars svar.

“Alle med bare en smule magiske evner kan høre mester

Phineus ... og de fleste af aspiranterne har oplevet magiske hændelser i en eller anden form før. Nogle har allerede en formodning om, hvad de er. Andre ved det med sikkerhed. Og resten skal til at finde ud af det.”

Der lød en skraben af fødder, da børnene rejste sig og fik bænkene til at ryste.

“Det er altså det, den første prøve går ud på,” sagde Call. “At fastslå, om vi kunne høre mester Phineus?”

Hans far havde et fjernt blik og hørte knap nok, hvad han sagde, men svarede så alligevel: “Ja, måske. Men de andre prøver er langt værre. Husk bare på, hvad jeg har sagt, så er det snart overstået.” Han forskrækkede Call ved at gribe ham om håndleddet. Call vidste, at hans far holdt af ham, men han skjulte som regel sine følelser. Han strammede grebet om Calls hånd, men slap den straks igen. “Af sted.”

Mens Call bevægede sig ned langs bænkene, var de andre børn ved at blive opdelt i grupper. En af de kvindelige magere gjorde tegn til Call om at slutte sig til gruppen i den ene ende af hangaren. Alle de andre aspiranter hviskede nervøse og forventningsfulde sammen. Call så Kylie Myles to grupper fra sin. Han overvejede at råbe til hende, at det her faktisk ikke var optagelsesprøven til balletkompagniet, men hun lo og sludrede med nogle af de andre, så han tvivlede på, at hun ville kunne høre ham.

Optagelsesprøve til balletkompagniet, tænkte han dystert. Det er sådan, de får fat i en.

“Jeg hedder mester Milagros,” sagde den kvindelige mager, der havde vist Call hen til gruppen og nu rutineret førte dem ud af det store rum og ned ad en lang, kedelig gang. “I skal blive sammen under den første prøve, så vær venlige at følge efter mig i god ro og orden.”

Call, der var næsten bagest, satte farten en smule op for at kunne følge med. Det var sikkert til hans fordel at komme for sent, i hvert fald hvis han ville have dem til at tro, at han var ligeglad med prøverne eller ikke fattede noget som helst. Men han hadede alligevel de blikke, han fik, når han ikke kunne følge med. Han skyndte sig faktisk så meget, at han ved et uheld stødte ind i skulderen på en køn pige med store, mørke øjne under endnu mørkere pandehår. Hun sendte ham et irriteret blik.

“Undskyld,” sagde Call automatisk.

“Vi er alle sammen nervøse,” sagde pigen, og det var en pudsig bemærkning, for hun så ikke nervøs ud. Hun virkede snarere fuldkommen fattet. Hendes øjenbryns kurve var perfekt. Der var ikke så meget som et støvfug på hendes karamelfarvede sweater eller hendes dyre jeans. Om halsen havde hun en kæde med et fint filigranvedhæng formet som en hånd. Call genkendte det som Fatimas Hånd fra sine besøg i forskellige antikvitetsbutikker. Hendes guldøreringe var en prinsesse, om ikke en dronning, værdig. Call følte sig straks ubehagelig til mode, som om han var sølle og beskidt.

“Hey, Tamara!” sagde en høj asiatisk dreng med pjusket, sort hår. Pigen vendte sig væk fra Call, som ikke kunne høre, hvad drengen derefter sagde til hende. Men noget i hans tonefald antydede, at han opfattede Call som en krøbling, der ikke kunne lade være med at støde ind i folk. Som om han var Frankensteins monster. Vreden boblede i ham – især fordi Tamara ikke havde set ud til at bemærke hans svage ben. Hun havde været irriteret på ham, som om han var en helt almindelig dreng. Han mindede sig selv om, at han bare skulle fejle under prøverne, så behøvede han aldrig at se disse mennesker igen.

Og for øvrigt ville de dø under jorden.

Det var den tanke, der holdt ham i gang, mens de gik gennem en endeløs række sale og ind i et stort, hvidt rum med pulte på rad og række. Det lignede ethvert andet lokale til skriftlige prøver. På hver pult lå der en blå bog med en mærkat på omslaget, hvorpå der stod et navn. Ovenpå lå en kuglepen. Der opstod en del støj, da alle forsøgte at finde deres plads. Call fandt sit navn i tredje række og gled ned på stolen. Foran ham sad en dreng med lyst, bølget hår og en fodboldjakke. Han lignede mere en sportsfanatiker end en kandidat til magerskolen.

Drengen smilede til Call, som om han var oprigtigt glad for at sidde i nærheden af ham.

Call gad ikke gengælde smilet. Han åbnede sin blå bog og kastede et blik på siderne fulde af spørgsmål og tomme cirkler ud for bogstaverne A, B, C, D og E. Han havde troet, at prøverne ville være uhyggelige, men tilsyneladende var den eneste trussel en overhængende fare for at kede sig ihjel.

“Lad venligst være med at åbne bøgerne, før prøven starter,” sagde mester Milagros fra sin plads forrest i lokalet. Hun var en høj, ungdommeligt udseende mester, der mindede Call lidt om hans klasselærer. Hun udstrålede den samme kejtede nervøsitet, som om hun ikke var vant til at være sammen med børn. Hendes hår var kortklippet og sort med en lyserød stribe.

Call lukkede bogen og så sig om. Det gik op for ham, at han var den eneste, der havde smugkigget. Han besluttede at lade være med at fortælle sin far, hvor nemt det var for ham at træde ved siden af.

“For det første vil jeg gerne byde jer velkommen til jernprøven,” fortsatte mester Milagros og rømmede sig. “Nu, hvor vi ikke er i selskab med jeres familier, kan vi gå i detaljer med det, der skal ske i dag. Nogle af jer har fået en invitation til en optagelsesprøve på en musikskole eller en skole for astronomi,

matematik på højt niveau eller ridning. Men nu er det nok gået op for de fleste, at I er her for at blive godkendt til en plads på magerskolen, Magisterium.”

Hun hævede armene, og det var, som om væggene forsvandt. I stedet var der nu groft tilhuggede klippevægge. Børnene blev siddende på deres pladser. Gulvet under deres fødder var pludselig forvandlet til glimmerholdig klippe, der glimtede som guld. Glitrende stalaktitter hang ned fra loftet som istapper.

Den lyshårede dreng gispede. Call kunne høre mange af de andre mumle i ærefrygt.

Det følte, som om de befandt sig i Magisteriums huler.

“Hvor sejt,” sagde en køn pige med utallige små perleprydede fletninger.

På trods af alt det, hans far havde fortalt ham, ønskede Call i det øjeblik at blive optaget på Magisterium. Skolen virkede ikke længere mørk og skræmmende, men derimod helt fantastisk. Det var som at være opdagelsesrejsende eller at besøge en anden planet. Han tænkte på sin fars ord: *Mestrene vil friste jer med smukke illusioner og overlagte løgne. Lad dig ikke narre.*

Mester Milagros talte videre, og hendes stemme lød mere og mere selvsikker: “Nogle af jer er her, fordi magiske evner ligger til familien, I har forældre eller andre slægtninge, der har gået på Magisterium. Andre er blevet udvalgt, fordi vi mener, I har potentiale til at blive magere. Men ingen af jer er sikret en plads. Kun mestrene ved, hvem der er de perfekte kandidater.”

Call rakte hånden i vejret, og uden at vente på at få ordet spurgte han: “Hvad hvis man ikke har lyst til at gå på skolen?”

“Alle har vel lyst til at gå på en skole for eliteryttere, ikke?” spurgte en dreng forundret. Han havde brunt hår og sad skråt foran Call. Han var lille og bleg med tynde, lange ben. Hans

arme stak ud af en blå T-shirt med et falmet billede af en hest på brystet.

Mester Milagros blev så irriteret, at hun glemte at være nervøs. “Drew Wallace,” sagde hun. “Det her er ikke en skole for eliteryttere. Du skal prøves, så vi kan finde ud af, om du besidder de kvaliteter, der skal til for at blive udvalgt som lærling. Bliver du udvalgt, skal du følge med din lærer, også kaldet din mester, til Magisterium. Hvis dine evner er tilstrækkelige, *har du ikke noget valg.*” Hun skulede til Call. “Prøven er for jeres egen sikkerheds skyld. Nogle af jer kender til magi i forvejen og ved, hvor farlige utrænede magere kan være for sig selv og andre.”

Der lød en mumlen i lokalet. Det gik op for Call, at flere af børnene så på Tamara. Hun sad meget rank på stolen og stirrede ud i luften med hagen stukket en smule frem. Han kendte det udtryk. Sådan så han selv ud, når nogen hviskede om hans ben eller hans afdøde mor eller hans sære far. På den måde prøvede man at vise, at man ikke vidste, at der blev talt om en.

“Hvad sker der, hvis man ikke bliver optaget?” spurgte pigen med fletningerne.

“Det er et godt spørgsmål, Gwenda Mason,” sagde mester Milagros opmuntrende. “For at blive en god mager skal man være i besiddelse af tre ting. For det første skal man have medfødte magiske evner. Det har I alle sammen i et vist omfang. For det andet skal man kunne tilegne sig viden om brugen af dem. Det er den, vi kan give jer. Og for det tredje skal man kunne kontrollere sin magi ... og den evne kommer indefra. I løbet af jeres første år på skolen vil I nå toppen af jeres magiske formåen, men I har ingen viden og ingen kontrol. Hvis I hverken er i besiddelse af evnen til at lære eller til at beherske magi, vil I ikke få en plads på Magisterium. Hvis det er tilfældet, vil vi

sørge for, at I og jeres familier permanent beskyttes mod magi og faren for at bukke under for elementerne.”

Bukke under for elementerne? Hvad betyder det? tænkte Call. Det lød, som om de andre var lige så forvirrede. “Betyder det, at jeg ikke bestod prøven?” var der en, der spurgte. “Hey, hvad mener hun?” spurgte en anden.

“Så er det her altså ikke en skole for eliteryttere,” konstaterede Drew undrende.

Mester Milagros ignorerede dem. Synet af hulen fortonede sig langsomt, og det hvide lokale, som de hele tiden havde været i, dukkede op igen.

“Kuglepennen foran jer er speciel,” sagde hun og så ud, som om hun var kommet i tanke om at virke nervøs igen. Call spekulerede på, hvor gammel hun var. Hun virkede ung, endnu yngre på grund af den lyserøde stribe i håret, men han gik ud fra, at man skulle være en ret dygtig mager for at blive mester. “Hvis I ikke bruger kuglepennen, vil vi ikke kunne læse jeres prøvesvar. Ryst den for at aktivere blækket. Og husk at vise, hvordan I er nået frem til jeres svar. I må godt begynde.”

Call åbnede bogen igen. Han gennemlæste det første spørgsmål med let sammenknebne øjne.

- 1.** En drage og en lindorm forlader den samme hule klokken 14 og bevæger sig i samme retning. Dragens gennemsnitshastighed er 45 kilometer i timen langsommere end lindormens fordoblede hastighed. Efter to timer er dragen 30 kilometer foran lindormen. Hvor hurtigt flyver dragen? Tag med i dine overvejelser, at lindormen er hævngherrig.

Hævngherrig? Call stirrede på siden og bladrede så videre. Det næste spørgsmål var ikke meget bedre.

2. Lucretia planlægger at plante giftig natskygge i efteråret. Hun vil tilplante 4 bede med almindelig natskygge, med 15 planter i hvert bed. Hun regner med at tilplante 20 % af marken med en testafgrøde af bittersød natskygge. Hvor mange natskyggeplanter er der i alt? Hvor mange planter af arten bittersød natskygge satte hun? Hvis Lucretia er jordmager og har krydset tre af portene, hvor mange mennesker kan hun så forgifte, før hun bliver fanget og halshugget?

Call blinkede overrasket. Burde han gøre sig umage for at finde det rigtige svar, så han bevidst kunne svare forkert? Eller skulle han bare sætte kryds ved samme bogstav igen og igen, i håb om at det gav et dårligt resultat? Men statistisk set ville han få tyve procent rigtige svar, og det var for meget.

Mens han rasende spekulerede på, hvad han skulle gøre, tog han kuglepennen, rystede den og forsøgte at skrive.

Den virkede ikke.

Han prøvede igen, trykkede hårdere denne gang. Stadig ingenting. Han så sig om. De fleste af de andre havde fået kuglepennen til at virke, men der var et par stykker, der som han havde problemer.

Selvfølgelig kunne han ikke bare dumpe som en almindelig umagisk person – han var faktisk slet ikke i stand til at gennemføre prøven. Men hvis han ikke svarede på spørgsmålene, ville magerne så ikke kræve, at han tog prøven igen? Var det ikke det samme som at nægte at møde op?

Skulende prøvede han at huske, hvad Milagros havde sagt om kuglepennen. Det var noget med at ryste den for at få blækket til at virke. Måske havde han ikke rystet den nok.

Han strammede grebet om pennen og rystede den voldsomt. I sin irritation lagde han ekstra kræfter i bevægelsen. *Kom nu*, tænkte han. *Kom nu, din elendige tingest. SKRIV!*

Blåt blæk stod i en kaskade fra kuglepennens spids. Han prøvede at standse strømmen ved at trykke sammen om det sted, hvor revnen måtte være ... men det fik bare blækket til at eksplodere frem. Det ramte stoleryggen foran ham. Den lyshårede dreng kunne sikkert fornemme den ustyrlige blækstrøm, for han dukkede sig i et forsøg på at undgå at blive ramt. Blækket stod ud i luften – langt mere end der kunne være i sådan en lille kuglepen – og efterhånden stirrede de andre på Call.

Han slap pennen, der øjeblikkeligt holdt inde med svineriet. Men skaden var sket. Hans hænder, pulten, bogen med prøven og hans hår var oversprøjtet med blæk. Han prøvede at tørre fingrene af i T-shirten, hvilket resulterede i blå plamager på det hvide stof.

Han håbede ikke, at blækket var giftigt, for han havde vist også fået noget i munden.

Alle i lokalet stirrede. Selv mester Milagros betragtede ham med forundring i blikket, som om det var første gang, nogen ødelagde en kuglepen så eftertrykkeligt. Ingen sagde noget, bortset fra den ranglede dreng, der havde talt med Tamara tidligere. Han havde lænet sig frem for at hviske til hende igen. Tamara smilede ikke engang, men at dømme efter drengens hånlige ansigtsudtryk og det overlegne glimt i hendes øjne gjorde de nar ad ham. Han mærkede en intens rødmen i sine øreflipper.

“Callum Hunt,” sagde mester Milagros med en chokeret klang i stemmen. “Vær ... vær venlig at forlade lokalet og vask dine hænder, bagefter kan du vente på de andre ude på gangen.”

Call kom svajende op at stå og lagde knap nok mærke til, at den lyshårede dreng ved pulten foran hans sendte ham et medfølelse smil. Han kunne stadig høre nogen fnise, da han smækkede døren op – og han kunne stadig se Tamaras hånlige blik for sig. Han var ligeglad med, hvad hun tænkte – hvad de

alle sammen tænkte, hvad enten de prøvede at være venlige eller ondskabsfulde. De var ligegyldige. De var ikke en del af hans liv. Det var der ikke noget af det her, der var.

Bare et par timer mere, gentog han for sig selv, mens han stod på toilettet og gjorde sit bedste for at skrubbe blækket af med tørsæbe og hårde papirservietter. Han spekulerede på, om blækket var magisk. Det var i hvert fald svært at få af. Han havde stadig indtørrede plamager i håret og mørkeblå håndaftryk på T-shirten, da han trådte ud fra toilettet og fandt de andre aspiranter ventende på gangen. Han hørte et par af dem hviske sammen om “galningen med blækket”.

“Flot T-shirt,” sagde drengen med det sorte hår. Call syntes, han så rig ud, rig som Tamara. Han vidste ikke præcis, hvad der gjorde det, men drengen havde den type skræddersyet, afslappet tøjstil, som kostede mange penge. “Jeg håber for din skyld, at den næste prøve ikke har noget med eksplosioner at gøre. Nej, hov ... det håber jeg, den *har*.”

“Hold kæft,” mumlede Call, som gerne ville være kommet med et lidt rappere svar. Han lænede sig op ad væggen, indtil mester Milagros dukkede op igen og bad dem tie stille. Tavs-heden sænkede sig over forsamlingen, mens hun opdelte dem i grupper på fire. Hver enkelt gruppe blev vist ned for enden af gangen, hvor de fik besked på at vente. Call undrede sig over, at der var plads til det enorme netværk af gange i hangaren. Hans far ville sikkert have rådet ham til ikke at tænke for meget over det.

“Callum Hunt!” kaldte hun. Call sjokkede hen for at slutte sig til gruppen, der til hans forfærdelse også talte den sorthårede dreng, hvis navn var Jasper deWinter, og den lyshårede dreng, som han havde oversprøjtet med blæk. Han hed Aaron Stewart. Jasper gjorde et stort nummer ud af at omfavne Tamara og

ønske hende held og lykke, før han slentrede hen til sin gruppe. Så snart han nåede derhen, vendte han ryggen til Call, som om han ikke eksisterede, og gav sig til at tale med Aaron.

De to andre i Calls nye gruppe var Kylie Myles og en nervøst udseende pige, der hed Celia et-eller-andet. Hun havde kraftigt, mellemløst hår og et hårspænde med en blå blomst bag pandehåret.

“Hej, Kylie,” sagde Call og tænkte, at han nu havde chancen for at advare hende om, at det billede af Magisterium, som mester Milagros havde fremmanet, bare var en løkkende illusion. Han havde hørt fra pålidelig kilde, at de virkelige huler var fulde af blindgyder og fisk uden øjne.

Hun så undskyldende på ham. “Vil du godt ... lade være med at sige noget til mig?”

“Hvad?” De var begyndt at gå ned ad gangen, og Call humpede hurtigere for at kunne følge med. “Mener du det?”

Hun trak på skuldrene. “Du ved, hvordan det er. Jeg prøver at gøre et godt indtryk, og det er ikke nogen hjælp at tale med dig. Beklager!” Hun skyndte sig i forvejen og indhentede Jasper og Aaron. Call stirrede rasende efter hende og håbede, at hun kunne mærke hans borende blik.

“Jeg håber, de blinde fisk æder dig!” råbte han efter hende. Hun lod, som om hun ikke hørte det.

Mester Milagros førte dem om det sidste hjørne og videre ind i en stor gymnastiksal. Midt i salen dingledede en rød bold under loftet højt over deres hoveder. Ved siden af bolden var der fastgjort en rebstige med trætrin. Det første trin strejfede netop gulvet.

Det her var latterligt. Han kunne ikke klatre med sit ben. Det var meningen, at han skulle *dumpe* prøverne med vilje, ikke være så dårlig til dem, at han alligevel aldrig ville kunne blive optaget.

“Jeg vil nu overlade jer til mester Rockmaple,” sagde mester Milagros, da den sidste gruppe var kommet ind. Hun pegede på en lavstammet magiker med strittende, rødt skæg og rødmosset næse. Han havde et clipboard mellem hænderne og en fløjte om halsen som en idrætslærer, selv om han havde det samme sorte tøj på som de andre magere.

“Denne prøve er forførende enkel,” sagde mester Rockmaple og strøg sig over skægget på en måde, som skulle virke truende. “I skal klatre op ad rebstigen og slå til bolden. Hvem vil være den første?”

Flere af børnene stak en hånd i vejret.

Mester Rockmaple pegede på Jasper. Han løb hen til rebstigen, som om det at blive valgt som den første bekræftede, hvor fantastisk han var, og ikke bare skyldtes, at han havde viftet ivrigst med hånden. I stedet for straks at begynde at klatre kredsede han om stigen og så tankefuldt op på bolden, mens han slog en finger mod underlæben.

“Er du ved at være klar?” spurgte mester Rockmaple med let løftede øjenbryn, og et par af de andre børn fnisede.

Jasper brød sig tydeligvis ikke om, at andre grinede ad ham, når han nu selv tog sagen så alvorligt, så han kastede sig pludseligt frem mod den dinglende rebstige. I samme øjeblik han trådte fra ét trin til et andet, blev stigen længere; jo mere han klatrede, jo mere stige var der. Omsider tog det magten fra ham, og han faldt ned på gulvet omgivet af utallige rebvindinger og trætrin.

Se, det var sjovt, tænkte Callum.

“Godt,” sagde mester Rockmaple. “Hvem vil nu forsøge sig?”

“Lad mig prøve igen,” sagde Jasper. En klynkende klang havde sneget sig ind i hans stemme. “Nu ved jeg, hvordan man gør.”

“De andre aspiranter venter på deres tur,” sagde mester Rockmaple og så ud, som om han morede sig.

“Jamen, det er ikke *retfærdigt*. Så snart en eller anden finder ud af, hvordan man gør, kan de andre bare gøre det samme. Jeg bliver straffet, fordi jeg var den første.”

“Det virkede ellers, som om du gerne ville være den første. Men det er i orden, Jasper. Hvis der er tid, og du stadig har lyst til at prøve igen, når de andre har haft deres tur, skal du være velkommen.”

Selvfølgelig fik Jasper en chance til. Hans opførsel tydede på, at han havde en meget indflydelsesrig far.

De fleste af de andre klarede sig lige så dårligt som Jasper, nogle af dem klatrede halvvejs op, men gled så ned igen. En af dem kunne ikke engang komme op at stå bagefter. Celia var den, der nåede længst, før hun mistede grebet og faldt ned på træningsmåtten. Hendes blomsterspænde blev krøllet og sad skævt. Hun prøvede at skjule sin frustration, men hendes nervøse forsøg på at få spændet på plads afslørede hende.

Mester Rockmaple så på sin liste. “Aaron Stewart.”

Aaron stillede sig på træningsmåtten og bøjede og strakte fingrene, som om han skulle til at løbe ind på en basketball-bane. Han så sportstrænet og selvsikker ud, og Call mærkede det stik af misundelse i maven, som han altid fik, når han så nogen spille basketball eller baseball og være totalt hjemme i deres krop. Hurtigt fik han kontrol over det. Holdsport var ikke en mulighed for ham. Risikoen for at blive til grin var alt for stor, selv om han fik lov til at spille. Fyre som Aaron behøvede aldrig at bekymre sig om den slags.

Aaron småløb hen til rebstigen og kastede sig op på den. Han klatrede hurtigt. Han satte af med fødderne, mens han med hænderne trak sig opad i én flydende bevægelse. Han bevægede

sig hurtigere, end rebstigen voksede. Højere og højere op. Callum holdt vejret, og det gik op for ham, at alle andre i salen også var blevet tavse.

Aaron nåede toppen med et stort smil. Han slog til bolden med siden af hånden, så den dinglede frem og tilbage, og så gled han ned ad stigen og landede på fødderne som en gymnast.

Nogle af de andre børn gav sig spontant til at klappe. Selv Jasper virkede glad på hans vegne og gik hen og daskede ham kejtet i ryggen.

“Godt,” sagde mester Rockmaple i præcis samme tonefald som over for de andre. Callum havde den vrisne, gamle mager mistænkt for at være irriteret over, at nogen havde bestået hans dumme prøve.

“Callum Hunt,” sagde mageren nu.

Callum trådte et skridt frem. Gid, han havde tænkt på at tage en lægeerklæring med. “Jeg kan ikke.”

Mester Rockmaple så på ham. “Hvorfor ikke?”

Arj, hold nu op. Se på mig. Se dog på mig. Call stak hagen i vejret og stirrede trodsigt på mageren. “Mit ben. Jeg kan ikke lave den slags øvelser,” sagde han.

Mageren trak på skulderene. “Så lad være.”

Call bekæmpede vreden, der skød op i ham. Han vidste, at de andre børn kiggede, nogle med medfølelse og andre med irritation i blikket. Det værste af det hele var, at han under normale omstændigheder ville have slået til, så snart chancen for at gøre noget fysisk bød sig. Han prøvede bare at gøre det, han skulle, og *dumpe*. “Det er ikke en *undskyldning*,” sagde han. “Knoglerne i mit ben blev knust, da jeg var spæd. Jeg har gennemgået ti operationer, og mit ben bliver nu holdt sammen af tres stålskruer. Vil du se arrene?”

Callum ønskede brændende, at mester Rockmaple ville sige

nej. Hans venstre ben var skæmmet af utallige røde operations-
snit og grimt, knudret arvæv. Han lod aldrig nogen se det og gik
derfor heller aldrig med shorts. Havde ikke gjort det, siden det
gik op for ham, hvorfor fremmede mennesker skævede under-
ligt til hans ben. Han vidste ikke, hvorfor han havde forklaret
Rockmaple alt det, men han var åbenbart så vred, at han ikke
vidste, hvad han sagde.

Mester Rockmaple gav sig takefuldt til at svinge fløjten frem
og tilbage i den ene hånd. "Løsningen på disse prøver giver ikke
nødvendigvis sig selv," sagde han. "Prøv i det mindste, Callum.
Hvis du ikke klarer den, går vi videre til den næste."

Call slog ud med hænderne. "Okay. Okay." Han humpede
hen mod rebstigen og tog fat om den med sin ene hånd. Han
satte med fuldt overlæg venstre fod på nederste trin og måtte
derfor lægge hele sin kropsvægt på det dårlige ben, da han
hævede sig op.

Smerten skød op gennem skinnebenet. Hans fod gled ned
på gulvet igen, mens han stadig holdt om stigen. Han kunne
høre Jasper grine bag sig. Det gjorde ondt i benet, og maven
var underligt følelsesløs. Han så på stigen igen, på plastikbolden
øverst oppe, og pludselig begyndte det at dunke smertefuldt i
hovedet. Ubehaget ved i årevis at have været tvunget til at blive
siddende på bænken og at humpe efter de andre på løbebanen
steg op bag hans øjne, og han stirrede rasende på bolden, han
aldrig ville kunne nå, og han tænkte: *Jeg hader dig, jeg hader dig,
jeg hader ...*

Der lød et skarpt knald, og den røde bold brød i brand. En
eller anden udstødte et hvin – det lød som Kylie, men Call
håbede, det var Jasper. Alle, også mester Rockmaple, stirrede
på den røde bold, der brændte lystigt, som var den fuld af fyr-
værkeri. Stanken af brændt plastik fyldte luften, og Call sprang

tilbage, da et stort stykke styrtede mod gulvet som en meteor. Han snublede baglæns, da endnu mere smeltet plast dryppede fra den brændende bold. En smule ramte hans skulder.

Blæk og plastik. Det var en af hans gode dage.

“Ud,” sagde mester Rockmaple, da børnene begyndte at hoste halvkvalt på grund af røgen. “Alle forlader lokalet.”

“Jamen, hvad med min tur?” protesterede Jasper. “Hvordan skal jeg nu kunne prøve igen, når den freak har totalskadet bolden? Mester Rockmaple ...”

“JEG SAGDE UD!” brølede mageren, og børnene fór ud af lokalet med Call bagest. Han var sig pinlig bevidst, at både Jasper og mester Rockmaple stirrede på ham med noget, der mindede om had i blikket.

Ordet *særling* blev hængende i luften ligesom stanken af plastik.